

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Tiskárna Helbich, a. s.**
sídlem Valchařská 24/36, Brno
zastoupen BDO Czech Republic s. r. o.
sídlem Nádražní 344/23, Praha 5

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. 19626/20/5200-11431-711360,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. 19626/20/5200-11431-711360, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, a to dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2731858/19/3003-52522-712610, kterým byla žalobci za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 doměřena podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a podle § 147 a § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu z moci úřední daň z příjmů právnických osob ve výši 348 840 Kč. Správce daně v rámci daňové kontroly zjistil rozdíl mezi cenou obvyklou dle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů a cenou, za kterou společnost SOLA prodala žalobci reklamní služby v časopisu NEW EXPRESS.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce se neztotožňuje se způsobem, jakým daňové orgány určily cenu obvyklou. Nevzaly totiž v potaz postavení žalobce v řetězci, srovnávaly cenu mezi vydavatelem a zprostředkovatelem a zprostředkovatelem a konečným odběratelem (žalobcem). Takové srovnání podle žalobce postrádá relevanci.
3. Správce daně získal od vydavatele seznam vystavených faktur. Do svého hodnocení však zahrnul pouze faktury od dalších zprostředkovatelů. Při nahlížení do spisu nebylo žalobci umožněno do faktur nahlédnout. Ze spisového materiálu není vůbec zřejmé, proč daňové orgány pro určení ceny obvyklé použily právě cenu 27 000 Kč. Nebylo tak možné, aby proti tomu žalobce věcně argumentoval.
4. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole pomlčel o dvou společnostech, které reklamní plnění nakupovaly od stejného zprostředkovatele za obdobnou cenu jako žalobce. Žalobce má za to, že správce daně tak postupoval záměrně, protože tyto skutečnosti by nabouraly jím určenou cenu obvyklou. Vyjádření správce daně k zamlčení daných skutečností pak demonstruje jeho zaujatý postoj vůči žalobci. Za účelem určení obvyklé ceny měl správce daně oslovit dostatečný počet odběratelů reklamy na stejné pozici jako žalobce. Takto však nepostupoval, a to ani přes aktivitu žalobce.
5. Správce daně se domnívá, že důkazní břemeno unesl tím, že získal ceník reklamních služeb od vydavatele. Tento ceník však nebyl součástí veřejné části spisu. Žalobci tak nebyl zpřístupněn stěžejní důkaz. Uvedená cena v ceníku nemůže být bez dalšího brána jako cena obvyklá. Správce daně měl ceníkovou cenu objektivně srovnat s cenou faktickou. Měl rovněž přihlédnout k dalším faktorům, nikoliv pouze k ceně v ceníku. To ostatně vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobci ceník nemohl a nadále není znám. Ceník nebyl veřejně prezentován. Tvzení žalovaného, že v roce 2012 bylo možné na webových stránkách periodika dohledat kontakt na vydavatelskou společnost a tuto přímo kontaktovat, není prokázané. Žalobce neznal a nadále nezná osoby oprávněné jednat za vydavatele. Na internetových stránkách v roce 2012 žádný kontakt na vydavatele neviděl. Žalobce poukazuje rovněž na další tvrzení žalovaného, která nejsou podložena žádnými důkazy.

6. Žalobce neměl důvod jakkoli pochybovat o spolehlivosti zprostředkovatele. Cena, za kterou bylo reklamní plnění poskytováno, mu v dané době přišla přiměřená a adekvátní místu a času. Žalobce přitom dodává, že není odborníkem na reklamu. Žalovaným uváděná likvidace zprostředkovatele začala až v roce 2013. Žalobci nelze klást k tíži ani neochotu jednatele zprostředkovatele vypovídat před správcem daně.
7. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Podle žalovaného se žalobní námitky z větší části obsahově kryjí s odvolacími námitkami, na které žalovaný reagoval konkrétními argumenty v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v podrobnostech odkazuje na obsah spisového materiálu, ze kterého je zřejmé, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, a dále na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl. Žalovaný na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 23 odst. 7 věty první zákona o daních z příjmů liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl.
13. Podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí jinak spojené osoby, kterými jsou osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.
14. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce v roce 2012 uplatnil v základu daně souhrnnou částku ve výši 2 160 000 Kč za reklamní kampaň v periodiku NEW EXPRESS. Učinil tak na základě měsíční fakturace za leden až prosinec ve výši 180 000 Kč od dodavatele společnosti SOLA. Žalobce v průběhu řízení doložil uskutečnění reklamní kampaně. O fakticitě plnění nebylo mezi stranami sporu. Správci daně však vznikly pochybnosti ohledně fakturované ceny, neboť zjistil, že reklamní plocha nakoupená bez zprostředkovatele přímo od vydavatele periodika (společnost PONREPO) byla několikanásobně nižší. Na výzvu k poskytnutí údajů totiž reagovala společnost RAC Trade, která v rámci reklamy spolupracovala přímo s vydavatelem, a předložila faktury vystavené v roce 2012 za pronájem reklamní plochy (ve shodném formátu, jako byla provedena reklama pro žalobce) v periodiku č. 9 a č. 10 ve výši 18 900 Kč a č. 11 a č. 12 ve výši 14 000 Kč. Následně si správce daně v rámci jiného daňového řízení u společnosti, která rovněž spolupracovala se společností SOLA, opatřil ceník za pronájem reklamy zaslaný vydavatelem periodika a rovněž ceník od společnosti SOLA, na základě kterého fakturovala reklamní kampaň také žalobci. Z daných ceníků vyplývá, že vydavatel

periodika prodával inzerci o velikosti 1 strany společnosti SOLA za 7 000 Kč a společnost SOLA pak tuto inzerci prodávala žalobci za 180 000 Kč. Správce daně identifikoval řetězec vytvořený převážně za účelem snížení základu daně dle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů mezi společnostmi PONREPO, společností SOLA a žalobcem. V tomto řetězci docházelo k fakturaci stále stejného plnění, přičemž společnost SOLA fakturovala za reklamní kampaně za každý jednotlivý měsíc zdaňovacího období roku 2012 takřka sedminásobně vyšší částku, než jaká vyplývala z ceníku zvoleného periodika, aniž by pro tento postup bylo odůvodnitelné ekonomické navýšení. Správce daně stanovil cenu tržně obvyklou za reklamní kampaně v roce 2012 ve výši 324 000 Kč, tj. 12 x 27 000 Kč. V reakci na výzvu žalobce mj. uvedl, že žádné důkazy prokazující rozdíl mezi cenou, za kterou nakoupil reklamu on, a cenou, kterou z vlastní činnosti získal správce daně, nevlastní. Rovněž uvedl, že skutečnosti, které požaduje správce daně prokázat, nebyly v jeho sféře v době sjednání reklamy, logicky tak nemohou být v jeho sféře nyní. Žalovaný se s postupem správce daně ztotožnil.

15. Aby mohl správce daně přistoupit k úpravě základu daně podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, musí v první řadě prokázat, že se ve věci jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení. Druhou podmínkou pro uvedený postup je zjištění, že se ceny sjednané mezi těmito osobami liší od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Ve vztahu k oběma těmto skutečnostem nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní správce daně. Má-li za prokázané, že smluvními stranami příslušného právního jednání jsou spojené osoby, a že si sjednaly ceny odlišné od cen obvyklých, musí dále daňovému subjektu poskytnout prostor, aby zjištěný rozdíl mezi cenami uspokojivě vysvětlil. V této fázi nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní, na rozdíl od předchozích dvou podmínek pro úpravu základu daně, daňový subjekt (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 Afs 101/2012 – 31).
16. Zdejší soud nepřehlédl, že druhý senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 22. 12. 2021, č. j. 2 Afs 132/2020 – 56, předložil rozšířenému senátu otázku, zda „[j]e zjištění existence výrazně zvýšené ceny předmětu smlouvy oproti ceně obvyklé bez uspokojivého vysvětlení rozdílu dostatečnou podmínkou pro závěr o spojení osob za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty, nebo musí být správcem daně prokázány další skutečnosti v jednání daňového subjektu nasvědčující neobvyklosti obchodní transakce?“ Odpověď na tuto otázku však není pro nyní posuzovanou věc podstatná, neboť žalobce v žalobě nenamítal, že by daňové orgány založily svůj závěr o spojení osob za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty pouze na existenci výrazného rozdílu mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou a že by právě tento závěr měl mít za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. Pokud žalobce tuto námitku uplatnil u jednání dne 13. 10. 2022 v souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 1 Afs 109/2021, jedná se o námitku opožděnou, k níž zdejší soud přihlížet nemůže. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. totiž může žalobce žalobu o další žalobní body rozšířit jen ve lhůtě pro podání žalob, která podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce od doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí žalovaného. V době konání jednání byla již tato lhůta dávno pryč.
17. V posuzované věci žalobce brojí *de facto* pouze proti závěru daňových orgánů, že sjednaná cena se liší od ceny obvyklé, respektive od ceny, která by byla sjednána za obdobných podmínek mezi nespojenými osobami. Tento závěr rozporuje z různých hledisek.

18. Co se týče stanovení ceny obvyklé, odkazuje zdejší soud předně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 3 Afs 427/2019 – 40, ve kterém je uvedeno, že „lze cenu obvyklou stanovit určitou částkou (tj. bez rozpětí), a to v případech, kdy je hodnocena konkrétně vymezená věc anebo služba (viz rozsudky ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Afs 129/2018 - 29, odst. 44, či ze dne 26. 11. 2020, č. j. 4 Afs 343/2018 - 61, odst. 31). Existuje vícero způsobů, jak obvyklou cenu určit, přičemž vždy záleží na okolnostech případu, který způsob bude nejvhodnější (viz rozsudek ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 Afs 217/2018 - 43, odst. 17). V některých situacích nebude stanovení obvyklé ceny za pomoci rozpětí cen shodných či obdobných obchodů realizovaných v témže čase a místě vůbec možné, typicky proto, že se bude jednat o nepřiliš častý obchod a správce daně tak nebude vůbec schopen získat informace o obdobných obchodech (viz například rozsudek č. j. 10 Afs 217/2018 - 43). Rovněž mohou nastat situace, v nichž bude vytváření cenového intervalu jednoduše zbytečné. O takové případy se jedná typicky tehdy, disponuje-li správce daně informacemi o „skutečně dosažené ceně shodné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty“ (viz rozsudek ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 - 81), tedy tehdy, je-li správci daně známa informace o ceně, za kterou zboží či službu pořídil od výrobce první „přeprodejce“ v rámci vytvořeného řetězce společností, a to za předpokladu, že mezi výrobcem a prvním „přeprodejcem“ není zjištěna žádná vazba, tj. jedná-li se o nezávislé osoby. Je rovněž logické, že pokud je třeba určit obvyklou cenu, za kterou konkrétní dodavatel poskytuje konkrétně vymezenou službu, nezávislým osobám a správce daně má k dispozici veřejně poskytovaný ceník služeb tohoto dodavatele, vychází při určení obvyklé ceny právě z ceníkových cen. V takových případech nedává rozumný smysl konstruovat cenová rozpětí, jak požaduje stěžovatelka a jak je to obvyklé v situacích, kdy cenu konkrétní služby nelze určit přímo, ale je třeba použít srovnání s cenami jiných dodavatelů, kteří poskytují obdobnou službu (viz již citovaný rozsudek č. j. 6 Afs 129/2018 - 29). Právě tak tomu je i v nyní posuzované věci, kdy dodavatelem konkrétně vymezené služby (odvysílání sponzorského vzkazu), byla výlučně Česká televize, tj. jediná veřejnoprávní televize v ČR. Krajský soud proto nepochybil, potvrdil-li jako správný postup daňových orgánů, které při určení obvyklých cen vycházely z ceníků vysílacího času společnosti Media Master, z nichž v rozhodném období při uzavírání smluv o prodeji vysílacího času vycházela Česká televize.“
19. V nyní posuzované věci je hodnocena konkrétně vymezená služba, tj. inzerce o velikosti jedné strany v periodiku NEW EXPRESS. Správce daně přitom cenu obvyklou stanovil na základě ceníku získaného od vydavatele periodika NEW EXPRESS. Daný ceník obsahuje mj. dvě kolonky, jednu nazvanou jako „PRO “SOLA s. r. o.”, změna 1. 4. 2017“ a druhou nazvanou jako „ZÁKLADNÍ CENÍK“. Pod první kolonkou je stanovena cena inzerce o velikosti 1 strany ve výši 7 000 Kč a pod druhou kolonkou je stanovena cena inzerce o velikosti 1 strany ve výši 27 000 Kč. Je tak logické, že správce daně považoval právě cenu 27 000 Kč za cenu, která by byla sjednána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích. Pro dané stanovení ceny obvyklé byly dle zdejšího soudu v posuzované věci splněny podmínky.
20. Z výše uvedeného je zřejmé, že není důvodná námitka žalobce, že ze spisu nevyplývá, proč správce daně pro určení ceny obvyklé použil právě cenu 27 000 Kč. Zcela srozumitelně přitom na obdobnou námitku reagoval již žalovaný, který uvedl, že „z šetření správce daně vyplynulo, že reklamu v periodiku společnost SOLA zajišťovala prostřednictvím vydavatele PONREPO. Správce daně přitom z jiného daňového řízení zajistil ceník služeb zaslaný přímo společností PONREPO, kde je uvedena základní cena za poskytnutí reklamy ve formátu 260x390, tj. bez případných slev a bonusů, které obdržela společnost SOLA“. Žalobce ostatně právě proti použití ceníku ke stanovení ceny obvyklé kvalifikovaně brojil a nadále brojí.

Žalobce tak zcela jistě věděl, proč správce daně jako cenu obvyklou stanovil právě cenu 27 000 Kč.

21. Z argumentace žalobce pak vyplývá, že cenu 27 000 Kč považuje za cenu, která byla stanovena pro neznámý subjekt, který byl rovněž v pozici zprostředkovatele reklamy. Žalobce má tedy za to, že správce daně srovnával cenu na různých úrovních řetězce, což nemá žádnou vypovídající hodnotu. Zdejšímu soudu však není zřejmé, na základě čeho tak žalobce dovozuje. Z ceníku společnosti PONREPO, který správce daně získal, však nic takového nevyplývá. Naopak z tohoto ceníku plyne, že se jedná o základní ceník (viz výraz „ZÁKLADNÍ CENÍK“), tj. ceník bez jakýchkoli slev. V tomto ohledu není relevantní ani argumentace žalobce, že žalovaný nevzal v potaz, že cena u konečného odběratele reklamního plnění nemůže být logicky na stejné úrovni jako cena, za kterou reklamu prodává vydavatel daného periodika. Podle soudu žalovaný tuto okolnost v potaz také vzal, vždyť společnost SOLA jako zprostředkovatel měla dle ceníku vydavatele periodika cenu inzerce o velikosti 1 strany téměř čtyřikrát nižší, než jaká byla „základní cena“ za takovou inzerci. Argumentace žalobce by tak dávala smysl, pokud by správce daně jako obvyklou cenu stanovil cenu 7 000 Kč, tedy cenu, za kterou inzerci nakupovala společnost SOLA. To se však nestalo.
22. Žalobce poukazuje na to, že správce daně zjistil další odběratele reklamního plnění na stejné úrovni jako žalobce, kteří nakupovali reklamu od společnosti SOLA v identickém rozsahu za obdobnou cenu. Dle žalobce však o tomto ve zprávě o daňové kontrole pomlčel a do svého hodnocení zahrnul toliko faktury od společností ATELIÉR KOLAŘÍK a RAC Trade.
23. Předně je třeba uvést, že společnost ATELIÉR KOLAŘÍK na výzvu správce daně nijak nereagovala. Společnost RAC Trade jako přílohu odpovědi na výzvu předložila čtyři faktury, ze kterých bylo patrné, že v období září až prosinec 2012 pořizovala pronájem plochy na zveřejnění reklamy v periodiku NEW EXPRESS (ve shodném formátu jako žalobce) v maximální výši 18 900 Kč. Tato skutečnost měla samozřejmě vliv na vznik pochybností správce daně, což je ovšem zcela pochopitelné, neboť rozdíl v ceně zaplacené žalobcem byl značný. Pro samotné stanovení ceny obvyklé v posuzované věci, však lze tuto skutečnost považovat za nevýznamnou, neboť jak již bylo několikrát uvedeno, správce daně určil cenu obvyklou na základě ceníku vydavatele periodika. Stejně pak tedy lze hodnotit faktury, na které poukazuje žalobce, tj. od společností Náradí Veselý Brno a BEG BOHEMA. Nadto je samozřejmě správný argument žalovaného, že správce daně dané ceny ani nemohl použít, protože v případě odběratelů společnosti SOLA se jedná o ceny zatížené šetřeným řetězcem. Ostatně obdobně se s danou námitkou vypořádal již správce daně na str. 38 zprávy o daňové kontrole. Sám žalobce danou pasáž v žalobě cituje. Správce daně daným skutečností nepřiložil stejný právní význam, jako jim přikládal žalobce. O úmyslné zamlčení, jak tvrdí žalobce, však nešlo. Žalobce má za to, že vypořádání této námitky správcem daně demonstruje jeho zaujatý postoj. Ani s tím se však zdejší soud nemůže ztotožnit. Naopak v situaci, kdy měl správce k dispozici jak ceník společnosti PONREPO, tak ceník společnosti SOLA, je úvaha správce daně zcela logická a správná.
24. Žalobce dále tvrdí, že mu nebyl zpřístupněn předmětný ceník, tedy stěžejní důkaz správce daně. To však není pravda, ceník byl žalobci v anonymizované podobě zpřístupněn dne 20. 5. 2019 při projednání zprávy o daňové kontrole.

25. Skutečnost, že ceník žalobci nebyl znám, jak žalobce tvrdí, není dle zdejšího soudu relevantní. Nelze pak přisvědčit ani tvrzení žalobce, že mu ceník nemohl být znám. Žalobce namítá, že tvrzení žalovaného, že v roce 2012 existovala možnost kontaktovat napřímo vydavatele periodika, nebyla prokázána, a odkaz, který žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, není funkční. Zdejší soud však v rámci dokazování ověřil, že předmětný odkaz je funkční a ze stránek <https://archive.org/web> (stránka, která mj. archivuje obsah webových stránek na internetu) vyplývá, že v roce 2012 byla na webové stránce, která byla uváděna na titulních stránkách periodika (www.newespress.cz), jako vydavatel uvedena společnost PONREPO, včetně adresy (Hybešova 51, Brno) i telefonického kontaktu na tuto společnost. Žalobce tedy mohl poměrně snadno tuto společnost kontaktovat napřímo a ceník si vyžádat.
26. Dále žalobce namítá, že tvrzení žalovaného, že již v roce 2012 musela být pro žalobce společnost SOLA „zarážející“, je založeno na skutečnostech, které nastaly až po období roku 2012. Žalovaným uváděná likvidace společnosti započala až v březnu roku 2013. K tomu je však třeba uvést, že žalobce nepřesně odkazuje na pasáž napadeného rozhodnutí (str. 8). Žalovaný konkrétně uvedl: *„Správce daně ve Zprávě o daňové kontrole poukázal, že v případě NEW EXPRESS se jedná o periodikum vycházející v nákladech cca 10 000 ks distribuované pouze v brněnském regionu, kdy takováto výsledná cena od dodavatele SOLA musela být i pro podnikatele neznalého poměrů reklamního trhu zarážející“*.
27. Je pak sice pravda, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 6-7) poukázal na skutečnosti vyplývající z výpisu obchodního rejstříku ohledně společnosti SOLA. Nicméně tyto skutečnosti se mimo zmiňované likvidace týkaly roků předcházejících rok 2012 (např. nezveřejňování účetních uzávěrek, výsledky hospodaření či zahájení insolvenčního řízení). Z ničeho však nevyplývá, že by tyto okolnosti byly kladeny k tíži žalobci. Stejně tak žalobci nebyla kladena k tíži neochota společníka společnosti SOLA vypovídat před správcem daně. Jaké byly stěžejní skutečnosti pro vydání napadených rozhodnutí, vyplývá z výše uvedeného vypořádání žalobních námitek zdejším soudem.
28. V podané replice žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 2 Afs 297/2019 – 40. Žalobce tento rozsudek interpretuje tak, že při stanovení ceny obvyklé nelze vycházet pouze z ceníkové ceny, ale je nutné přihlédnout rovněž k jiným faktorům, např. k obvyklosti vynaloženého výdaje. Daný rozsudek však není na posuzovanou věc přílehlavý. V tamní věci se jednalo o věc totožného subjektu jako v případě zde již zmiňovaného rozsudku č. j. 3 Afs 427/2019 - 40. A právě v tomto rozsudku byla předmětem posouzení aplikace ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů ve vztahu k dani z příjmů právnických osob. V rozsudku, na který odkazoval žalobce, byla předmětem posouzení případná účast subjektu (stěžovatelky) na podvodu na dani z přidané hodnoty, viz *„dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se žalovanému nepodařilo snést takové důkazy, které by v jednotlivostech (ale i ve svém souhrnu) osvědčovaly, že stěžovatelka věděla nebo mohla a měla vědět, že se předmětnou transakcí účastnila na daňovém podvodu“*. Jde tedy o dvě rozdílné otázky. Nejvyšší správní soud naopak za splnění určitých podmínek aproboval použití ceníkové ceny pro stanovení ceny obvyklé. Dle zdejšího soudu to za dané situace byl právě žalobce, který měl zjištěný rozdíl mezi cenami uspokojivě vysvětlit. Měl tedy jasně uvést, o jaké faktory se v posuzované věci jednalo, a naplnění těchto faktorů rovněž prokázat. Žalobce se však bez uvedení jediného důkazu omezil pouze na obecné proklamace.

29. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti; žalobu tak jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 20. 10. 2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu